

Sygn. akt II Ka 224/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020 r.

sprawy **B. S. (1)**

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 20 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 870/18

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Garwolinie.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 224/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 20 grudnia 2019 r., II K 870/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
--		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Oskarżyciel publiczny zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:</p> <p>- obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na niedowartościowaniu okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej B. S. (1) i nieuwzględnieniu przy ferowaniu wyroku wobec B. S. (1) wszystkich mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów ujawnionych na rozprawie, dowolne i naruszające zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego uznanie, że złożenie przez oskarżoną B. S. (1) wniosku o egzekucję alimentów bieżących i zaległych na podstawie ważnego tytułu wykonawczego stanowiącego zabezpieczenie kosztów de facto utrzymania i wychowania dzieci stron, za okres kiedy była osobą nieuprawnioną, bowiem dzieci pozostawały na wyłącznym utrzymaniu i wychowaniu T. S. (1) – nie jest wprowadzeniem w błąd organu egzekucyjnego w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>ocenie poszczególnych dowodów bez ich powiązania, co doprowadziło do niezasadnego uznania braku dowodów wskazujących na sprawstwo B. S. (1), co w konsekwencji skutkowało niesłusznym uniewinnieniem oskarżonej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na fakt, że podniesiony zasadnie przez prokuratora zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 2 k.p.k. skierowany przeciwko pierwszoinstancyjnej ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań T. S. (1) i K. S., a także dowodów z dokumentów i przeciwko ustaleniom poczynionym w oparciu o te dowody, dotyczy co do istoty tych samych kwestii, które zostały objęte podniesionymi w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego słusznymi zarzutami opartymi na podstawach odwoławczych z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. - w celu uniknięcia powtórzeń lub też konieczności czynienia licznych odwołań do wcześniej zaprezentowanych już rozważań, Sąd Okręgowy odniesie się do powyższych zarzutów, zawartych w obu apelacjach – łącznie w dalszej części uzasadnienia, tj. w pkt 4.2, co jest tym bardziej uzasadnione, że uwzględnienie tych zarzutów, okazało się wystarczające do wydania orzeczenia kasatoryjnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi</p>	<p># zasadny</p>	

Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania został uwzględniony z uwagi na to, że skarżący wykazał uchybienia, których konwalidowanie w toku postępowania odwoławczego nie było możliwe z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podniósł w apelacji następujące zarzuty oparte na podstawach odwoławczych z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:</p> <p>I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim wskazywała ona, iż kierowała się jedynie stanowiskiem synów, że ojciec nie łoży na ich utrzymanie, nie miała zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej i nie wprowadziła w błąd komornika, podczas gdy jej wyjaśnienia są sprzeczne z zeznaniami jej syna K. S. oraz dokumentacją zebraną w sprawie, a jako złożone przez oskarżoną winny być przez sąd ocenione ze szczególną ostrożnością,</p> <p>II. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów w odniesieniu do oceny wiarygodności zeznań świadków T. S. (1) i K. S. i uznanie ich za częściowo niezgodne z prawdą, podczas gdy w pełni korespondują ze sobą, zeznaniami świadka A. S., jak również podparte są dokumentami zgromadzonymi w sprawie,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na uznaniu, iż:

1. oskarżona kierowała się stanowiskiem synów, że ojciec nie łoży na ich utrzymanie w wystarczającym zakresie, podczas gdy syn K. S., który rzekomo skarżył się oskarżonej, kategorycznie zaprzeczył aby taka sytuacja miała miejsce, w szczególności, iż żyje on w złych stosunkach z oskarżoną i nie rozmawia z nią,

2. oskarżona nie działała w celu wprowadzenia w błąd komornika, podczas gdy w dniu składania przez nią wniosku egzekucyjnego, była ona w pełni świadoma, iż dzieci od listopada 2016 r. mieszkają razem z ojcem, co zostało sądownie ustalone postanowieniem o zabezpieczeniu miejsca zamieszkania małoletnich synów przy ojcu (natychmiast wykonalnym z dniem jego wydania, tj. 4 stycznia 2017 r.), a ich potrzeby są zabezpieczone przez ojca, a jej działanie było podyktowane jedynie chęcią dokuczenia oskarżycielowi posiłkowemu,

3. oskarżona nie działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy w styczniu i lutym 2018 r., otrzymała ona na swoje konto kwoty pobrane od T. S. (1) i bez znaczenia winno być jakie dalsze kroki poczyniła ze

	zgromadzoną kwotą, ponadto nie zostało udowodnione kiedy i w jakiej wysokości oskarżona przelała na rachunki synów rzekome alimenty.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się łącznie do opisanych wyżej zarzutów zawartych w obu wniesionych apelacjach, których to uwzględnienie skutkować musiało wydaniem orzeczenia kasatoryjnego, Sąd Okręgowy stwierdza, że rację należało przyznać skarżącemu, iż Sąd Rejonowy wydał zaskarżony wyrok z obrazą przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., a konsekwencją tych naruszeń były poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne obarczone tzw. "błędem dowolności".</p> <p>Sąd Rejonowy nie ocenił zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób kompleksowy, wszechstronny i obiektywny, choć nie było to trudne zadanie w realiach niniejszej sprawy, gdyż Sąd dysponował niezbyt obszernym materiałem dowodowym, w którym kluczowe znaczenie mają wyjaśnienia oskarżonej, zeznania T. S. (1) i K. S., a także dokumentacja w postaci orzeczeń sądów oraz materiałów z postępowania egzekucyjnego. Sąd Rejonowy nie przeprowadził jednak oceny powyższych dowodów przez pryzmat takich kryteriów, jak ich wewnętrzna i wzajemna spójność, logiczność, zgodność z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego, ale ocenił materiał dowodowy wybiórczo podchodząc do ujawnionych okoliczności sprawy, rozpatrując</p>		

poszczególne fakty w oderwaniu od pozostałych i wyprowadzając z nich błędne wnioski.

Tok rozumowania Sądu Rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku cechuje się nie tylko lakonicznością i dowolnością, ale również znacznymi lukami, które wynikają bezpośrednio z braku uwzględnienia całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy, zwłaszcza tych przemawiających na niekorzyść oskarżonej.

Podkreślić należy, że większość okoliczności istotnych w tej sprawie, a zwłaszcza tych, które dotyczą strony przedmiotowej czynu zarzuconego oskarżonej, jest w zasadzie bezsporna.

W sposób szczegółowy i klarowny opisał te okoliczności oskarżyciel publiczny na stronach

4 i 5 apelacji (k. 364-365), dlatego nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania. Okoliczności te dotyczą treści orzeczeń wydawanych przez Sąd Okręgowy w Siedlcach i Sąd Rejonowy

w G. w sprawach dotyczących oskarżonej, oskarżyciela posiłkowego i ich dzieci, sposobu i podstawy zainicjowania przez oskarżoną oraz przebiegu i rezultatów postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w Ż., a także faktu, że od 27 listopada 2016 r., synowie stron K. i B. S. (2) zamieszkali u ojca i pozostawali na jego wyłącznym utrzymaniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie przeprowadził z należytą starannością analizy i oceny powyższych okoliczności w zakresie w jakim umożliwiają one

czynienie ustaleń odnoszących się do realizacji przez oskarżoną znamion strony podmiotowej zarzuczonego jej czynu, a skupił się w tym zakresie, niesłusznie, głównie na wyjaśnieniach Beaty Szubińskiej, w rezultacie czego Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżona nie dopuściła się oszustwa, ponieważ:

1) posiadany przez oskarżoną tytuł wykonawczy uprawniał ją do złożenia wniosku egzekucyjnego, niezależnie od tego, że od 27 listopada 2016 r. obaj synowie stron zamieszkiwali z ojcem, a zrobiła to, ponieważ „kierowała się stanowiskiem synów, że ojciec nie łoży na ich utrzymanie w wystarczającym zakresie”, 2) oskarżona nie działała w celu doprowadzenia T. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem poprzez wprowadzenie w błąd komornika, bo nie złożyła wniosku o egzekucję na podstawie nieprawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie

I C 49/15, tylko na podstawie postanowienia Sądu o zabezpieczeniu alimentów na czas trwania procesu rozwodowego z dnia 23.11.2015 r., które stanowiło ważny tytuł wykonawczy, 3) nie działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na własną rzecz i takiej korzyści nie osiągnęła, gdyż wyegzekwowane przez komornika i przekazane jej pieniądze, przelała na konta synów.

Spośród wszystkich powyższych konkluzji Sądu Rejonowego, jedynie z tą opisaną w pkt 2 można częściowo się zgodzić, choć kwestia ta nie mogła mieć wpływu na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Bez wątpienia,

skoro podstawą prowadzonej na wniosek oskarżonej egzekucji było postanowienie wydane przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, w sprawie IC 49/15, to rzeczywiście nie może stanowić dowodu na popełnienie przez oskarżoną zarzucanego jej czynu, okoliczność - ujęta w opisie czynu jej zarzucanego - że składając u komornika wniosek egzekucyjny, wiedziała o tym, że nie był jeszcze wówczas prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 maja 2016 r., w sprawie I C 49/15, obejmujący m.in. rozstrzygnięcie dotyczące kosztów utrzymania małoletnich dzieci stron, obciążające obowiązkiem alimentacyjnym T. S. (1). Kwestia ta nie stanowi jednak przeszkody do uznania, że oskarżona swoim zachowaniem objętym zarzutem zrealizowała znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k., bowiem istotą rzeczy jest w tej sprawie złożenie przez oskarżoną u komornika wniosku egzekucyjnego skierowanego przeciwko T. S. (1), w oparciu o postanowienie o zabezpieczeniu alimentów z dnia 23 listopada 2015 r., które to zachowanie ujęte zostało w opisie czynu jej zarzucanego.

Pozostałe opisane wyżej stwierdzenia Sądu Rejonowego, mające stanowić uzasadnienie na brak realizacji przez oskarżoną znamion zarzucanego jej przestępstwa, są chybione, gdyż nie mają one żadnego oparcia w dowodach, ani w zasadach logiki i doświadczenia życiowego, w świetle których należało poddać ocenie całokształt dowodów i okoliczności ujawnionych w sprawie. Ustalenia te są efektem zupełnie dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań T. S. (1) i K. S., a także informacji wynikających

z dokumentów związanych ze sprawą.

Z akt sprawy oraz z pisemnych motywów wyroku, nie wynikają żadne racjonalne i zasługujące na uwzględnienie okoliczności, które nakazywałyby uznać za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej w zakresie w jakim przeczyła ona realizacji znamion strony podmiotowej czynu z art. 286 § 1 k.k. negując to, że działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd komornika, po to żeby doprowadzić T. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zasadniczy zastosowany przez Sąd Rejonowy argument polegający na stwierdzeniu, że oskarżona składając u komornika wniosek egzekucyjny kierowała się stanowiskiem synów, że ojciec niełoży na ich utrzymanie

w wystarczającym zakresie, jest zupełnie dowolny, bowiem poza tym, że oskarżona w swych wyjaśnieniach podała taką motywację swego działania, to jest ona nie do przyjęcia w świetle pozostałych dowodów. Słusznie skarżący w apelacji podnieśli, że w szczególności taka wersja zdarzeń nie wynika z zeznań K. S., który zaprzeczył aby faktycznie miała miejsce sytuacja polegająca na tym, że mieszkając z ojcem nie wywiązywałby się on

z obowiązku jego utrzymania i żeby informował o takiej sytuacji swoją matkę. Świadek ten kategorycznie zeznał, że odkąd wraz z bratem zamieszkali u ojca, to on ich utrzymywał płacąc rachunki, kupując im ubrania, jedzenie i inne potrzebne rzeczy. Świadek wprost stwierdził, że nie skarżył się oskarżonej, że tata daje im za mało pieniędzy na utrzymanie i realizację ich potrzeb. Dodatkowo

z zeznań świadka wynika, że po przeprowadzce do ojca, nie mieli oni w zasadzie kontaktu z matką, poza sporadycznymi rozmowami telefonicznymi. Sąd Rejonowy żadnej z powyższych okoliczności nie wziął pod uwagę w toku oceny wyjaśnień oskarżonej, mimo że wynika z nich wprost zaprzeczenie prawdziwości jej twierdzeń dotyczących powodu złożenia wniosku egzekucyjnego i stanowią one podstawę do przyjęcia, że przedstawiona przez oskarżoną wersja zdarzeń jest jedynie jej linią obrony, która nie ma oparcia w faktach.

Istotne jest w tym kontekście, że zeznania K. S. o złych relacjach z matką, braku z jej strony zainteresowania dziećmi i niepartycypowaniu przez nią w ich utrzymaniu, znajdują potwierdzenie w zeznaniach T. S. (1) i A. S.. Sąd I instancji nie podał w motywach zaskarżonego wyroku żadnego argumentu, który wyjaśniałby przy zastosowaniu zawartych w art. 7 k.p.k. kryteriów oceny dowodów, dlaczego uznał zeznania T. S. (1) i K. S. za niewiarygodne w zakresie w jakim stanowią one dowód obciążający oskarżoną o popełnienie zarzuconego jej czynu, w tym w szczególności o celowe oszukańcze działanie podjęte wobec komornika, które to skutkowało doprowadzeniem T. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sąd Rejonowy nie odniósł się do treści zeznań tych świadków, mimo że są one spójne, logiczne i nie zawierają żadnych wadliwości, które nakazywałyby ich odrzucenie, w tym nie zawierają treści wskazującej na to, że mogły być one uzgadniane przez świadków lub że motywowane były chęcią niesłusznego obciążenia

oskarżonej w celu pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej za czyn, którego nie popełniła. Sąd Okręgowy, podobnie jak i skarżący, nie dostrzegł takich okoliczności, które uprawniałyby do odrzucenia zeznań powyższych świadków w części w jakiej umożliwiają one czynienie ustaleń faktycznych przemawiających za sprawstwem oskarżonej.

Nie zasługuje na uwzględnienie wywód Sądu Rejonowego o tym, że to oskarżyciel posiłkowy powinien wcześniej złożyć wniosek o uchylenie tytułu wykonawczego lub o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, a uczynił to dopiero 18 stycznia 2018 r., gdy komornik wyegzekwował już znaczną kwotę tytułem alimentów. W ten sposób Sąd Rejonowy w zasadzie przerzucił na T. S. (1) odpowiedzialność za to, że komornik, działając na wniosek oskarżonej, prowadził wobec niego postępowanie egzekucyjne zajmując skutecznie jego wynagrodzenie za pracę. Niezależnie od tego, że stwierdzenie to samo w sobie nie zasługuje na akceptację, to podkreślić należy, że sposób i czas reakcji pokrzywdzonego na prowadzoną wobec niego bezzasadnie egzekucję, nie może mieć żadnego wpływu na ocenę zachowania oskarżonej, inicjującej takie postępowanie. Podobnie należy ocenić fakt akcentowania przez Sąd Rejonowy okoliczności, że komornik prowadził w sprawie egzekucję legalnie, ponieważ w świetle art. 804 k.p.c. nie był on uprawniony do badania zasadności i wymagalności tytułu wykonawczego. Choć jest to okoliczność bezsporna, to nie może ona służyć jako argument na uwolnienie oskarżonej od odpowiedzialności za rezultat

działań komornika wprowadzonego przez nią w błąd. Oskarżona, która miała już doświadczenie w zakresie prowadzonej wobec T. S. (1) egzekucji komorniczej, wiedziała o tym, że jeżeli złoży do komornika wniosek egzekucyjny wraz z posiadanym, poprawnym od strony formalnej, tytułem wykonawczym, to dojdzie do wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko T. S. (1), bowiem komornik nie będzie badać treści tytułu wykonawczego, ani wymagać od niej żadnych dodatkowych informacji, od których mogłaby być uzależniona decyzja o wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Oskarżona wykorzystwała swą wiedzę o zakresie kompetencji komornika i zataiła przed nim istotne dla sprawy okoliczności składając w dniu 8 grudnia 2017 r. wniosek egzekucyjny, wskazując w jego treści, że domaga się wyegzekwowania nie tylko alimentów bieżących w kwocie 1600 zł miesięcznie, ale także alimentów będących rzekomo zaległymi za czas od 1 lutego 2017 r. do 8 grudnia 2017 r. Oskarżona nakreśliła na wniosku odręcną adnotację o treści: „w okresie od 01.02.2017 r. do dnia 08.12.2017 r. dłużnik nie przekazywał żadnych kwot”, natomiast nie poinformowała komornika, chociażby w ten sam sposób, o tym, że we wskazanym okresie uprawnieni z tytułu alimentów synowie, mieszkali już z dłużnikiem i do chwili złożenia wniosku, pozostają na jego wyłącznym utrzymaniu i to ta sytuacja jest powodem tego, że T. S. (1) nie przekazuje do jej rąk alimentów na rzecz synów. Istotne jest również, że ten stan rzeczy, zupełnie różny od tego istniejącego w momencie wydawania przez

Sąd Okręgowy w Siedlcach tytułu wykonawczego będącego podstawą prowadzonej egzekucji, został uregulowany prawnie na długo przed złożeniem przez oskarżoną wniosku egzekucyjnego, bowiem Sąd Rejonowy w Garwolinie postanowieniem zabezpieczającym z 4 stycznia 2017 r., w sprawie III Nsm 271/16 postanowił, iż miejsce pobytu dzieci stron każdorazowo będzie miejscem zamieszkania ich ojca T. S. (2) do czasu zakończenia postępowania, a postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2017 r., wydanym w sprawie III Nsm 98/17, Sąd Rejonowy w Garwolinie oddalił wniosek B. S. (1) o wydanie jej małoletnich dzieci. Stwierdzić należy, że bez względu na to czy informacje o powyższych okolicznościach udzielone komornikowi przez B. S. (1) mogłyby mieć jakikolwiek wpływ na decyzję o wszczęciu i sposobie prowadzenia tego postępowania, to na pewno takie działanie oskarżonej mogłoby uzasadniać wnioskowanie, że oskarżona, choć niezasadnie, to w dobrej wierze złożyła wniosek egzekucyjny, przedstawiając komornikowi prawdziwy stan faktyczny, a nie tylko ten, który mogła sugerować treść tytułu wykonawczego i wniosku egzekucyjnego. Oskarżona jednak celowo zataiła powyższe informacje przed komornikiem, wprost wskazując, że dłużnik nie wpłacał żadnych kwot, wiedząc, że nie musiał tego robić skoro faktycznie dzieci pozostawały na jego utrzymaniu. Takie postępowanie oskarżonej w sposób ewidentny świadczy o tym, że działała z zamiarem wprowadzenia komornika w błąd i uczyniła to skutecznie.

Nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji polegającego na przyjęciu, że skoro oskarżona dysponowała ważnym tytułem wykonawczym, który od strony formalnej uprawniał do wszczęcia egzekucji, to mogła z niego skorzystać zgodnie z jego funkcją, a zatem mogła złożyć go do komornika wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi, zwłaszcza, że – jak wyżej wskazano - zdawała sobie sprawę z tego jakie spowoduje to czynności komornika, a więc przede wszystkim zajęcie wynagrodzenia za pracę osiąganego przez dłużnika, mimo że to on z tego właśnie wynagrodzenia utrzymywał już mieszkających z nim synów. Należy stwierdzić, że takie uprawnienie przysługiwałoby oskarżonej tylko jeśli obowiązek stwierdzony tytułem wykonawczym nie byłby spełniany dobrowolnie przez dłużnika, a w tej sprawie taka sytuacja nie zaistniała, bowiem na skutek zamieszkania dzieci z T. S. (1), wykonywał on ciężący na nim obowiązek alimentacyjny względem dzieci poprzez zapewnienie im pełnego utrzymania i środków wychowania, a oskarżona nie realizowała już swojego udziału w kosztach utrzymania i wychowania dzieci.

B. S. (1) składając u komornika wniosek egzekucyjny miała zatem świadomość, że obowiązek alimentacyjny stwierdzony tytułem wykonawczym jest przez T. S. (1) realizowany, tyle że nie w sposób wskazany w postanowieniu zabezpieczającym, lecz poprzez codzienne utrzymanie dzieci, zabezpieczenie ich wszystkich materialnych potrzeb i czynienie osobistych starań o ich wychowanie.

W tych okolicznościach zupełnie chybione jest stanowisko Sądu Rejonowego, że dla oceny działań oskarżonej skutkujących wszczęciem postępowania egzekucyjnego w grudniu 2017 roku, bez znaczenia był fakt, że od 27 listopada 2016 r. obaj synowie zamieszkali z ojcem. Zdaniem Sądu Okręgowego jest to kluczowa okoliczność, zwłaszcza biorąc pod uwagę istotę i cel wydanego tytułu wykonawczego, jakim było jedynie zabezpieczenie na czas trwania procesu rozwodowego kosztów utrzymania dzieci, którymi byli obciążeni oboje rodzice, ale w stosunku do T. S. (1) miał on formę płacenia na rzecz każdego z synów kwoty 800 zł miesięcznie, ponieważ w chwili wydania tego orzeczenia dzieci mieszkały z matką, która to swój obowiązek miała realizować w toku sprawowania bezpośredniej pieczy nad dziećmi. Ten stan faktyczny uległ jednak radykalnej zmianie w listopadzie 2016 r., kiedy to dzieci zamieszkały z ojcem, który przejął w całości koszty utrzymania dzieci. Od tego momentu matka nie tylko nie sprawowała nad nimi bezpośredniej opieki, ale także nie partycypowała w żaden sposób w kosztach ich utrzymania. Sytuacja ta spowodowała, że B. S. (1) utraciła prawo dochodzenia na drodze postępowania egzekucyjnego od T. S. (1) w imieniu małoletnich wówczas dzieci, kwot stwierdzonych w postanowieniu zabezpieczającym z dnia 23 listopada 2015 r. Konkluzję tą potwierdza ostatecznie sposób w jaki zakończona została prowadzona w sprawie egzekucja.

Nie można zgodzić się również z Sądem Rejonowym, że oskarżona składając wniosek o wszczęcie egzekucji nie działała w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej. B. S. (1) wiedziała o tym, że T. S. (1) ponosi wszystkie koszty utrzymania synów, zatem składając wniosek egzekucyjny działała z pełną świadomością tego, że przymusowe ściągnięcie od niego dodatkowo alimentów, będzie stanowić po jego stronie niekorzystne rozporządzenie mieniem, a po jej stronie korzyść majątkową, zwłaszcza, że wiedziała również o tym, że zajęte przez komornika środki pieniężne zostaną przekazane, zgodnie z treścią tytułu wykonawczego, na jej rachunek bankowy jaki wskazała we wniosku egzekucyjnym. W tym kontekście zasadnie podniósł w apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, że dla oceny działań oskarżonej przez pryzmat znamion czynu z art. 286 § 1 k.k. bez znaczenia jest okoliczność, że ostatecznie oskarżona przekazała wyegzekwowane pieniądze synom. Jednak w przypadku ustalenia, że celem działania oskarżonej była korzyść majątkowa dla dzieci, Sąd orzekający winien mieć na względzie również to, że w świetle obowiązujących przepisów, korzyścią majątkową jest zarówno korzyść dla siebie, jak i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.), co – jak się wydaje – pominął Sąd Rejonowy, skoro stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że oskarżona nie działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ponieważ nie uzyskała dla siebie żadnej korzyści majątkowej, gdyż otrzymane od komornika pieniądze przekazała synom. Ta okoliczność może mieć tylko znaczenie w zakresie rozstrzygnięcia o karze, a nie winie oskarżonej.

Przedstawione rozważania potwierdzają zasadność obu wniesionych apelacji. Z uwagi na

<p>stwierdzone przez Sąd Okręgowy uchybienia popełnione przez Sąd Rejonowy, obejmujące zarówno sferę oceny dowodów, jak i poczynionych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, zaskarżony wyrok nie mógł zostać zaakceptowany przez Sąd odwoławczy i zgodnie ze stanowiskiem skarżących podlegał uchyleniu w celu przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Garwolinie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uchybienia popełnione przez Sąd Rejonowe, a wytknięte w obu wniesionych apelacjach, są na tyle istotne, że nie sposób dokonać ich wyeliminowania w toku postępowania odwoławczego. Na przeszkodzie temu stoi bowiem treść art. 454 § 1 k.p.k. Powyższe implikowało po stronie Sądu odwoławczego konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3</p>	<p>Oskarżyciel posiłkowy zarzucił zaskarżonemu wyrokowi także: IV. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 115 k.k. poprzez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>jego błędną wykładnię i uznanie, iż do zaistnienia tego przestępstwa konieczne jest uzyskanie korzyści majątkowej bezpośrednio przez sprawcę, podczas gdy przez korzyść majątkową należy rozumieć również korzyść dla innej osoby fizycznej – w tym przypadku „rzekomo” dla synów,</p> <p>V. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż do zaistnienia tego przestępstwa konieczne jest bezprawne, nielegalne działanie sprawcy, podczas gdy okoliczność ta nie jest jednym ze znamion tego przestępstwa, bowiem w sprawie tej nie ocenia się czynności podjętych przez komornika prowadzącego egzekucję, a jedynie zachowanie oskarżonej i cel, który jej przyświecał,</p> <p>VI. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 743 k.p.c. poprzez jego błędne niezastosowanie i uznanie, że oskarżona działała legalnie, podczas gdy w sprawie o sygn. akt III Nsm 271/16 w dniu 4 stycznia 2017 r. wydane zostało postanowienie o zabezpieczeniu sytuacji małoletnich dzieci stron poprzez ustalenie, iż ich miejsce zamieszkania jest przy ojcu, a postanowienie takie z dniem jego wydania jest natychmiast wykonalne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stwierdzenie uchybień wskazanych w pkt 4.1 i 2 uzasadnienia jest wystarczające, w myśl art. 436 k.p.k., do wydania orzeczenia, albowiem rozpoznanie</p>		

<p>pozostałych zarzutów w tych okolicznościach – zwłaszcza naruszenia prawa materialnego w sytuacji zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku – byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania. Ratio legis niniejszego unormowania wynika z ekonomiki procesowej, gdyż Sąd odwoławczy przy stwierdzeniu uchybienia wymagającego wydania orzeczenia określonej treści może nie rozpoznawać pozostałych uchybień, w stosunku do których zajęcie stanowiska byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe (por. S. Zabłocki, Postępowanie odwoławcze w Kodeksie postępowania karnego, s. 124; Hofmański, Sadzik, Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, 2011, s. 785).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był zasadny z powodów wskazanych w pkt 4.2 uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	Nie można skazać oskarżonego który w pierwszej instancji został uniewinniony.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Suma uchybień i treść rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego powodowała, że ich konwalidowanie nie było możliwe w postępowaniu apelacyjnym z uwagi na regułę ne peius z art. 454 § 1 k.p.k., zgodnie z którą Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w I instancji.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powtórzy postępowanie dowodowe w całości odnośnie zarzucanego oskarżonej czynu. Sąd przesłucha oskarżoną, o ile oczywiście nie odmówi		

składania wyjaśnień oraz przesłucha świadków. Sąd prowadzący będzie uprawniony do skorzystania z możliwości, jakie daje przepis art. 391 § 1 k.p.k., po wyczerpaniu możliwości przesłuchania świadków bezpośrednio. W oparciu o tak zgromadzony i należyście ujawniony materiał dowodowy, oceniony stosownie do wskazań art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., Sąd I instancji winien dokonać pełnych ustaleń faktycznych, przeprowadzić wnikliwą, szczegółową, bezstronną, logiczną i wszechstronną jego analizę oraz ocenę, mając na względzie zaprezentowane wyżej rozważania Sądu Okręgowego. W miarę potrzeby Sąd Rejonowy przeprowadzi także inne dowody, jeśli konieczność taka ujawni się w toku rozprawy. Jeśli natomiast zajdzie konieczność sporządzenia uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy zadba o to, by spełniało ono wymogi określone w art. 424 k.p.k., a zwłaszcza by dawało możliwość dokonania pełnej merytorycznej kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz prawidłowości rozumowania, które doprowadziło ten organ do określonych wniosków i ustaleń. Dopiero tak przeprowadzone postępowanie, wolne od błędów, w którym zostanie należyście zgromadzony i oceniony materiał dowodowy, pozwoli na nie budzące wątpliwości ustalenia faktyczne i w konsekwencji umożliwi trafne rozstrzygnięcie, które będzie podlegało kontroli w drodze zwyczajnych środków odwoławczych.

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----

7. PODPIS